

A

1990
—
111

A POKOLBAN KINLÓDÓ
DÚS-GAZDAG HISTÓ-
RIÁJA,

1-16 számott lap

Az RNK Akademiája Kolosvéri
Fiskális 3. m. könyvtára

Jelzet: RNK. Top. I, 190.

U 1827

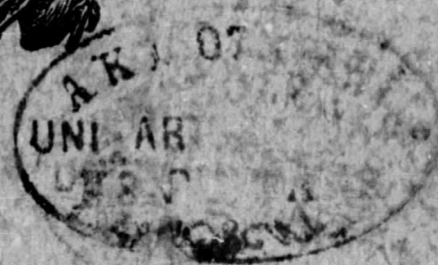
A' POKOLBAN
KINLÓDÓ
DÚS-GAZDAG'
HISTÓRIÁJA,

melly

a' régi Töredékekből össze-szedetett,
és a' kegyes Olvasóknak az olvasásra
ujjlag nyomtatásban ki-adatott.

Simon József VII. oszt. 2. ajándéka

1893. 13/IV.

Ebben az Esztendőben.

Simon Főzsy. VII. oszt. t.

ajándéka.

1893. 15/1v.

(Törölt.)

Könyvtár
1871.

Ad Notam Odes • Hist. A' Tündér
Országról.

Voluptas. A' Gyönyörűség.

Mi-is Ebrietas ier mennyünk Udvarhoz,
Egy nagy gazdag Ember hitt minket házához,
Egy kedvem vagyon mostan a' lakáshoz,
Ez szép pádimentomon való tántzolásához.

Dives. A' Gazdag.

El-készült az ebéd, Tálnokok hol vagytok,
En azt tartom, ti tsak másutt kalóztok,
Pipa, kártya, palatzk minden mulatságtok,
Ebéd felett nekem ritkán udvaroltok.

Mosdjál Ebrietas, mosdjál Voluptással,
Zentül ebédünk szép mulatozással,
Majd vigadjunk tántzolásal,
Után ejtődjünk osztán kotzkázással.

Inas most mindennek minden elég legyen,
Mellajtar, és kukta mind meglegedgyen,
Eg a' vén aszszony-is bortól részegedgyen,
Tántzban szökellyenek még ma egyen egyen.

Egyél, igyál lelkem, semmit ne bánkodgyál,
Mind te tsüreid rakva, vígan lakjál,
Nem bant a' szegénység, bár ne sapolódgjál,
Tant bővitsd-meg tsüröd azon gondolkodgyál.

Angelus. Az Angyal.

Vaj de bolond bezzeg tsudáalom elmédet,
En tudod ez éjjel meg-kérik lelkedet,
Tsoda neveltség izgat hát tégedet?
Tsak tsakarítja-el sok gyűjteményidet.

Dives. A' Gazdag.

Nem tréfa ez: hívják drabantimnak felét.

(2

Vo-

Voluptas. A' Gyönyörűség.

De semmi dugja-bé kiki arra fülét:
Tudom én másszor-is hallottunk e'félét.

Ebrietas. A' részegség.

Eredj te, lapitzkázzad-meg az all-felét.

Lázár.

Ím' hogy nem lehet most énnékem fel-állnom,
Egy kis morzsalékot kinél kell találnom:
Jaj majd e' Világtól meg-kellettik válnom,
Ne hagyjatok kérlek, ehel kell meg-halnom.

Servus Divitis. A' Gazdag' szolgája.

Mit búszítasz? takarodj, menj dolgodra innét,
Látod-é miattad el-ejtém a' dinnyét,
Még ma meg-rugdoslak, várj tsak egy kitsinykét,
Meg-hidd hogy posádon hagyom kezem' szennyét.

Dives. A' Gazdag.

Mit zúgolódsz, te hallád, kire feddel?

Servus Divitis. A' Gazdag' szolgája.

Egy kóldusra Uram, láb alól nem kél-fel,
Nem győzöm mondani néki, kelj-fel, kelj-fel,
Tisztességgel mondván: rakva rüt fekélyel.

Uxor Divitis. A' Gazdag' Felesége.

Jaj Isten! győzné-el a' sok szegényt pénzél,
Piha! mint meg-üté a' szaga rüt büzzel.

Dives. A' Gazdag.

De minden vi'slákat ő mellőle üzz-el,
Hamar az Udvar-t-is füstöljék-meg tüzzel.

Servus Divitis. A' Gazdag' Felesége.

Meg-hólt Uram immár, vermet ássunk neki.

Dives. A' Gazdag.

Ne nyúljon ő hozzá közzületek senki.
Am a' mint látom szinte most viszik-ki.

Servus Divitis. A' Gazdag' szolgája.

Majd meg-tudom, hozzá ha nyúlt-é valaki.

Di-

Dives. A' Gazdag.

De hadj békét annak, töltsess poharakat,
Inas most ne botsáss hozzám polgárokat,
Készítsék vadászni mind az agarakat,
Mert ugyan el-úntam a' sok madarokat.

Igyatok, miért hogy vígan nem múltatok?
Azt tartom, hogy a' Lázaron szomorkodtok,
Melly nagy hallgatásban ti mindnyájan vagytok,
Talám mind keresztül van téve lábatok?

Még mos-is kórságos nyilván Ebrietas,
Mert igen reá ért látom az ásítás,
Talám Epicurus ő néki-is sírt ás,
Mit mondasz te ehez amica Voluptas?

A' Gyönyörűség.

Ha, ha, nem akarna még most ő meg-halni,
Örömet a' jó borti nem akarná hagyni,
Készebb volna inkább magát tántzra adni,
'S jó borolska mellett örökké maradni.

A' Részegség.

De hagyjuk másszorra az olly jövendőlést,
Fogjunk az italhoz, elúntam az ülést,
Torkunkon talpunkon ne tegyünk kíméllést,
Kár így el-múlatnunk a' szép hegedülést.

A' Gazdag.

Nosza bátor vígan szép tántzót vonyanak,
Jó kedve érkezett Ebrietas Uramnak,
Leányom fogd kezét mostan Voluptásnak,
Azután hajts térdet Ebrietas komának.

A' Gazdag.

De jaj várj kevésbé! lám ugyan meg-hülék,
Minden én testemben nagyon meg-pesdülék,
Úgy tetszék énnékem ugyan meg-szédülék,
Tsak alig állhattam, hogy hátra nem dülék.

Hallgass Tziteráknak szünjék-meg zengése,
Félő rám ne teljék Angyalnak intése,
Rüt sárga állatnak tetszék jelenése,
Olyan mint halálnak ennek ő lépése.

)(3

Oh

Oh váratlan vendég Udvaromnak gyászsza,
Minden Nemzetemnek te vóltál gyilkossa,
Mit keress? menj tovább, mit akar e' kasza,
Fejemnek lészesz-e ezzel mézáróssa?

Ülj-le, várj kevésbé, látom szándékosdat,
Ezentúl meg-állhadd rajtam-is boszszúdat,
Rakd-le tova félre kapádat 's ásódat,
Nyújtsd kérlek hozzám ámbár tsak egy szódat.

Az Halál.

Nosza siess hamar, ne késleld útamat,
Mert nem múlatom-el én szabott órámat,
Nem ládd-e fel-húztam én erős karomat,
'S nyakadra-is vetem ezentúl kardomat.

A' Gazdag' Felesége.

Jaj hatalmas Isten! mitsoda szerzet ez,
Jaj melly útálatos rút undok állat ez,
Jaj de meg-rémitő tsudállatosság ez,
Jaj szolgálak üzzétek, nyilván nem ember ez.

A' Gazdag.

Hadd-el, ne szólj többet, ez a' sárga halál;
Nem kedvez, meg-öli valakit hol talál,
Ki-vonsza házából a' hová ez bé-száll,
Jaj nékem, mert szinte én rendemen kaszál.

Már meg-ölnő mérge testem' el-futotta,
Minden tsontaimat nékem el-futotta,
Még veséimeit-is immár el-fojtotta,
Meg-halok, szívemet mert el-szorította.

A' Gazdag' Felesége.

Oh gonosz szerentse, hogy értem e' napot?
Jaj hatalmas Isten! nem ér ez hólnapot?
Borbélyt, Doktort gyorsan hívjál hamar Papot,
Papot? nem jó, ígérj neki egy kalapot.

A' Gyönyörűség.

Ah gonosz szerentse! imé majd itt veszünk,
Szaladj Ebrietas, majd kezébe esünk,
Talám ugyan nekünk nem vólt mostan eszünk,
Hol halál leskődik, hogy itt iszunk 's eszünk.

A

A' Gazdag' Felesége.

Szólj szerelmes Uram, ne hagyd-el magadat?
Hadd lássam mint sokszor hozzám hű vóltodat?
Sokszor szakasztottad értem-el álmodat,
Mit kímelled hát most egy vagy két szavadat?

A' Gazdag.

Oh hogy szólhatsz, hidjed el-költünk már arról,
Sziintén azért nékem jövendő dolgomról,
Hogy nem gondolkodtam az állapotomról,
Meg-sem emlékeztem soha az halálról.

Hogy még erre jussak, jaj soha nem tudtam,
Avagy ha tudtam-is, vele nem gondoltam,
Hogy pokol-is légyen, tsak meg-sem álmodtam,
Mást magamhoz képest semminek tartottam.

No veszem eszembe hogy vólt még nagyobb Úr,
Kit meg-nem ijeszthet soha semmi dér dúr,
Nem kerestem kedvét, jaj e' szörnyű kín fúr,
Mire megyek majdan, e' tüzes dárda szúr.

Tudom jól, mert ugyan érzem kínaimat,
Pokolban ördöggel egyenlő sorsomat,
Holott majd el-vészem én-is jutalmamat,
Mint léssen ott dolgom, értsétek-meg szómat.

Hol köny-húllatással öntözöm ortzámat,
Hol kesergem régi friss állapotomat,
Hol sírok, hol sívok, szánom tagaimat:
Hol tsak tapogatom sebes kínaimat.

Néha friss palotám, néha szép jószágom,
Néha jut eszemben ékes majorságom,
Két kezemmel gyűjtött saját takarmányom,
Értetek elmémet gyakran vetem 's hányom.

Mennyi szántó földim; mennyi örökségim,
Mennyi gyűjteményim, mennyi sok szépségim,
Aranyim, ezüstim, drága ékességim,
Safir, gyöngy, gyémánttal tsuda fényességim.

Mennyi töménytelen gazdagságim vóltak,
Ménésim 's nyájaim miként szaporodtak,
Számptalan barmaim sok mezőt bé-fogtak,
Hogy ne emlegessem, tőlem el-maradtak.

(4

Ke-

Keservesen jutnak eszemben harátim,
Kedves hites-társam, sok jó akaróim,
Jaj hogy felejtselek szerelmes magzatim?
Jaj elhagylak immár én édes rokonim.

Viszsa nem térhetek már soha hozzátok,
Itt az idő, hogy ti tőlem távozzatok,
Szobadulásomat elő se hozzátok,
Nem léssen a' soha, már ne-is várjátok.

A' Gazdag' Felesége.

Jaj hová futsz tőlem életem' reménye,
Édes árvaidat hogy hagyod veszélyre,
Oh Udvarombéli szép ifjúság' fényre,
Jut-e eszetekbe sok jó tétéménye?

Jaj melly nagy szomorú meszsze távozásom,
Illy hirtelen nékem tőled el-válásom,
Hogy ne fájna özvegységre maradásom,
Hogy nem lehet veled világban lakásom.

Oh tsendes nyugalma szomorú lelkemnek,
Ragyogó világa tsillagom fényének,
Te valál szép fényes napja életemnek,
Gyönyörű istápjá édes két szememnek.

Atkozott szerentse szerelmes Uramtól,
Én gyönyörúséges titkos tár-házamtól,
Szívem szerént való kedves hajlékomtól,
Jaj hogy választál-meg fényes tsillagomtól.

Már ki kiellenben orosz lányt kitalált,
Sivalkodik 's mit vár, nemde szörnyű halált,
Eggyetlen egy lelkem téged' ugyan kiált,
Én bú látott szívem hogy ma tőled meg-vált.

Jaj ha szakad vége keserűségemnek,
Ha újjúl öröme meg-sebhedt szívemnek?
Jaj nints reménysége már szegény fejemnek,
Végét érem majdan az én életemnek.

Daemones. Az Ördögök.

Állj félre te Aszszony, mit piszegepsz illy hamar,
Nem használsz te azzal, ne reggeljed azt bár,
Elébb nem viselél gondot rá, tsak az kár,
Szemed elől odébb ötöt állitjuk már.

An-

Angelus. Az Angyal.

Hallád gonosz Sátán, ne siess el-kapni,
Testétől a' lelket menten ki-ragadni,
Senkit Isten Mennyből nem akar ki-hagyni,
Kristus életet jött mindeneknek adni,
Mindenért jól tudod, az Úr Kristus meg-hólt,
Ki önnön képére, mind ez teremtettt volt,
Nem érdemel talám azért örök poklot,
Isten felől gyakran éltében ez-is szólt.

Az Ördögök.

Úgy vagyon, mindennek ő idvességére,
Isten igyekezik, nem veszedelmére;
De ki jutni akar a' bóldog örömré,
Nem úgy visel, mint ez, gondod ő lelkére,
Igaz az-is meg-hólt Kristus mindenekért,
Elég fizetést tett minden bűnökért,
De használatosan tsak a' meg-térőkért,
Szent penitentiát kik tartnak azokért.

E' pedig életét hasonló latrokkal,
Töltötte idejét gyilkos paráznákkal,
Tsak hejje-hújjával, tántzal, tombolással,
Nagy sok nyúlázással, és madarázással.

Mellyekben nagy híven mi-is ott istüggödtünk,
Éjjel nappal véle tsak részegeskedtünk,
Most azért érette szinte azért jöttünk,
Hogy nagy kövér prédát itten mi érzettünk.

Illy rút undok ember nem kedves Istennél,
Mert ő Szent Felsége igazakat szemlél,
Isteni szent képef ezen senki nem lél,
Mert nem lehetett istentelenebb ennél.

Szokásból pohár közt Isten nyelvén forgott,
De sok káromlásban a' gégéje korgott,
Ha hallottad volna a' miképpen morgott,
Szitok 's átok száján ugyan el ki-tsorgott.

Gonosz indulatit bolsátá kedvére,
Azért bolondságnak nem juthat fényére,
Senkinek az Isten nem néz személlére,
El-viszszük már ötöt pokolnak méllére.

(5

Tu-

Tudod az illy gazdag hogy örök poklot nyer,
Másnak nyavalyáján a' ki soha sem tér,
Kitől szegény koldus alamisnát ha kér,
Meg-tagadja, nem ad, ő hozzá az nem fér,
Szinte illyen vala e' tsalárd Gazdag-is,
Nem imádott ér'tte Istent egy szegény-is,
Nem ada Lázárnak tsak morzsalékot-is,
Lakoljon a' lator ér'tte hát maga-is.

Ne mond azt hát kérlek hogy nem érdemel kint,
Mert talán az Úr-is haraggal rát tekint,
A' mint ide jöttél; úgy mehatsz-el innét,
Lám ti hívetekért nem küldünk mi legényt.

Az Angyal.

Vedd-el büdös dögöt bizony nékiünk nem kell,
Meg-fertőzött testét föld' színéről vedd-el,
Nagy iszonyú jajra, 's bajra ötet vidd-el,
Nem vígad ő Mennyben soha nagy örömmel.

Az Ördögök.

Drómó futamj, tégy hírt ebben te az Úrnak,
Kapuit nyitassa-fel hamar pokolnak,
Kínzó szerszámokat készítsen Gazdagnak,
'S tüzes vas-fogókat mindgyarást hozzanak.

Drómó.

Uram Plutó imhol hozzák a' Gazdagot,
Tsüreiben láttunk egynéhány asztagot,
De nagy fősvénytségben annyira meg-aggot,
Hogy a' lineán-is régen kívül hágott.

Plutó.

Egészséggel Gazdag hozzánk miért jöttél,
Istentől nagy jót te életedben vettél,
De ő néki soha te nem könyörgöttél,
Jól vagyon; 's akarom, hogy társunkká lettél.

Jutalmad meg-lészen, a' mint tselekedtél,
Szintén úgy fizetnek, a' mint tselekedtél,
A' szegény Lázaron meg-nem könyörültél,
Várj majd torkodra forr, a' mit ittál 's ettél.

Jobb

Jobb lett volna néked soha nem születned,
Vagy nagy malom-követ a' nyakadra kötned,
'S tenger örvényébe a'képpen bé-szökned,
Hogy nem mint e' szegényt ehel így meg-ölned.
Nem hoztál te tudod semmit e' Világra,
Isten javainak vóltál tsak sáfára,
Nem vólt gondod szegények' táplálására,
Hanem tsak hasadnak meg-hizlalására.

Pénzzel, sok jószággal igen ditsekedtél,
Az Úr Istenéből nagy szarvat emeltél,
Templomra 's Skólára gondod nem viseltél,
Isten' Igéjére igen ritkán mentél.

Fogat sentél, tudod éltedben mindenre,
Leg-főkép pediglen szegény egyűgyűkre,
Azt tudtad talám hogy Isten szegényekre,
Nem vigyáz, 's nem büntet téged' meg véglére.

Drómó fiam szállítsd elő tsak Abádont,
Asmódeust, Béliált, és az Apollont,
Meririmet, Sátánt, Cinklust, és a' Pittont,
Ascharatot, Belzebubot, és a' Mámont.

Abádon és Drómó.

Imhol jelen vagyunk, mit akar Felséged?
Akarod-é látni te kegyetlenséged,
E' Gazdagon meg-mutatjuk keménységed,
Ebben majdan lehet szép gyönyörűséged.

Plutó.

Nosza hamar, nosza mérges Skorpiókat,
Mámmon hozz ő néki tüzes vas-fogókat,
Éles beretvákat, nyársat, vas-horgokat,
Mindenféle hegyes kínzó szerszámokat.

Gyorsan tövis ágyat vess Drómó ő néki,
Rút férgekkel minden velejét szitasd-ki,
Fogat-is mind egyig siess, hamar vond-ki,
Ne tégyen kiméllést rajta soha senki.

Hevitsétek immár a' Tantalus kádját,
Vas fúrókkal fúrják által az ő ágyát,
Tördeljétek össze mind két lába-szarát,
Kóstolja ha jó-é örök tűznek lángját.

A'

A' Gazdag.

Uram Plutó! légyen szabad hozzád szólnom,
Meg-botsáss, hogy így kell Felséged' unszolnom,
Enyhítsd-meg kevésbé ilyen szörnyű kínom,
Mert csak szomjúval-is meg-kelletik halmom.

Lázart egy négy Szentnek kebelében látom,
Abrahám lehet az, én azt úgy állítom,
Ne bánd hogy ha őtet én most meg-szóllítom,
Talám fog valamit, ha szómat indítom.

Pluto.

Lássad, de jobb sokkal ha arra nem tész szót,
Mert mintha a' falra hányád csak a' borsót,
Poklon kívül hidgyed nem lelsz te koporsót,
Mi velünk kell enned egy kenyeret, egy söt.

A' Gazdag.

Még-is meg-próbálok. Oh Uram keserülj,
Szegény nyomorúttat engem' el-ne kerülj,
Szörnyű kínaimnak kérlek hogy ne örülj,
Oh Atyám, Abrahám rajtam most könyörülj!

Az Istenért kérlek botsásd-le a' Lázárt,
Mert iszonyú lángban gyötrődöm, és az árt,
Mártsa-meg kis újját vízben, ha ide zárt,
Talán én nyelvemnek hívésséget az ád.

Abrahám.

Fijam ez lékezzél világon létedben,
A' te javaid el-vetted éltedben,
Lázár-is gonoszit; 's mostan ő örömben:
Te pedig kinlódol nehéz gyötrelomben.

De ennekfelette közöttünk 's köztetek,
Olly nagy közben-vetések erőssítetek,
Hogy innét mi tőlünk oda nem mehetnek,
Sem pediglen onnét ide nem jöhetnek.

A' Gazdag.

Téged azért Atyám már csak arra kérlek,
Házakhoz botsássa, őtet Szüléimnek,
'S Atyámfijainak tőle hadd izenjek,
Hogy e' kínzó helyre ők-is ne jöjjenek.

Abra-

Abrahám.

Vagyon Mósések, 's vagyon Prófétájok:
Hallgassák azokat, igazat szóll szájok,
Ha fogadják, nem lesz nekik semmi bajok,
Sem pedig pokolban végnetetlen jajjok.

A' Gazdag.

Nem Atyám Abrahám; de hogy ha ez lejénd,
Hozzájok pokolból ha valaki menénd,
Közzüllök mindenik ezentúl meg-térénd,
Sirván az Istentől botsánatot kérénd.

Abrahám.

Ha Mósest, és a' Prófétákat nem hallják,
Ígé mondásokért és ha meg-útálják,
Ha kik hóltak közzül őket fel-támasztják,
Nem hiszik-el azt-is, de söt meg-tréfálják.

Plutó.

Mondám hiszen Gazdag, hogy semmit sem
használsz,

Kegyelmet mert többé már te itt nem találsz,
Még-is szemeiddel imitt amott halálsz,
Meg-tanítlak, mostan hogy többé nem órálsz.

Hámortok ördögök ott fojtogassátok,
Ezerképpen szálljon reá sokaságtok,
Tüzes tsigán testét jól meg-forgassátok,
Sebessen Aspissal szörnyen mardossátok,
Elsőben-is néki tolyják-ki a' szemét,
Ne rontsátok öszve már minden tetemét,
Liggassátok által ti mind a' tiz körmét,
Hadd emlegesse-meg a' Világ' örömet.

Egészszen a' bőrét róla le-vonjátok,
Gyengén tartott testét éppen bé-sózzátok,
Álnok tsalárd szívét által-nyársoljátok,
Talpig a' parásba őtet takarjátok.

Hamar metéljétek-el mind orrát 's fülét,
(Így jár az, valaki az Isten ellen vét.)
Egygyenként szedjétek-ki a' szeme szörét,
Olajban rántsátok-meg a' feje bőrét.

Egy-

Egy felől a' karját egyitek meg-törje,
Más felől a' mástok ötet pofon verje,
A' többitek néki szarát fűrészelje,
O testét metélni senki ne restelje.

Siralma a' pokolbéli Gazdagnak.

Óh bá látott sok kint vallott gyarló testem,
melly nagy kínba, siralomba érted estem,
Éjjel nappal jajgatással, magam' tsak veszem,
süllyesztem.

Óh hervasztó, szó fonnyasztó nyavalyáim! En-
gem' vesztő 's meg-emésztő nagy kínaim sokasod-
nak, 's szaporodnak szív mardosó skorpióim.

Óh hol vagytok, hogy nem láttok, jó barátim!
Velem bánó, 's engem' szánó rokonim, Óh sze-
relmes, édes kedves régi sok jó akaróim.

Ha látnátok, meg-szánátok kínaimat: varas-
békák hasogatják szaraimat: Otsmány férges húz-
zák 's vonszak, úgy szaggatják inaimat.

Aspis kígyó 's rút Skorpiók újjaimat szopogat-
ják, 's úgy faldossák karjaimat, Nagy viperák,
mint egy kutyák, mind el-rágták ajakaimat.

Meg-siratom, nem óhajtom kezeimet frissen la-
kolt, kedvén tartott tetemeimet. Jaj mint marják
's hogy harapják, disznó módra veséimet.

Fel-bárdolták, mészárlották derekamat, el-lig-
gatták, el-furdalták oldalimat, Ketté szakasztot-
ták, fel-osztották lábaimat.

Négygyé vágták, nyársra vonták én szívemet,
mind egy tseppig el-ki-szitták a' véretem, El-
szaggatták, törték, 's marták gyenge 's piros szép
színemet.

'Sarat-maggal töltötték-meg a' szájamat, Jaj nem
szaríták, 's tüzre hányták a' májjamat, Serpenyő-
met olvasztották, 's forrasztották az hajamat.

Fel-

13
Fel-mérhetnéd fejem alól a' könyvemot, Jaj
válták két szép fényes szemeimet; le-tapodták
m gondolták régi híretem 's nevemet.

Vas pöröllyel rontották-el szaraimat; Hitván
slák mind ki-szopták inaimat, 's mint vesztették
-perselték mind hajamat 's szakállamat.

Ha ki látná, bizony száná árvaságom', meg-
ratná, meg-jajgatná kínlódásom', Nem tűrhetné,
eg-könnyezné illy keserves jajgatásom.

Az ég felé fel-hallgainak kiáltásim, értzet 's
övet meg-enyhítnek sikoltásim, ördögöknek még
em fognak, többet ártnak panaszlásim.

Jaj már nekem, jaj örökké kell kínlódnom, Jaj
nem lehet soha innét szabadúlnom, Jaj e' tűzben,
'nég füstben hogy nem volt szabad meg-fúlnom.

Nints mit tennem, fel-kell vennem mind ezeket,
nem lelhetem ördögöknek én kedveket: Mert mint-
na tsak kínzásomra esküdték volna mind őket.

El-viselném, nem törődném ennyit rajta, de
hogy engem egy kis kedvem erre hajta, Azért
írtem, szegény lelkem felette sokat óhajta.

Örök kínra, rút halálra magát vetni, Óh melly
nagy kár egy kis jóért így szenvedni: Bezzeg ne-
néz rút dögökkel, ördögökkel így kínlódni.

Még-is ha tsak három, négy, öt száz napokig,
ilyen szörnyű kínaimnak az időig vége lenne,
bár fel-menne sok száz ezer esztendőig.

Könnyebb volna, 's úgy nem fájna, én szí-
veimnek kinja tűnnék, 's búja szünnék én lelkem-
nek, Nem áradna, 's meg-száradna nagy mély
árja szemeimnek.

De el-várok sok száz ezer esztendőket itten,
még sem tudom meg-számlálni őket, 's ugyan
még itt nem láthatok örömmel tellyes időket.

Mert

Mert örökkön mind örökké tart kínzásom, soha
nem lesz innét nékem távozásom, e' bár lenne
csak lehetne sok kínokban ki-múlásom.

De tüzeim, sok féргеim meg-ellenzik, rút hóhé-
rim, 's skerpióim meg-irigylék, hogy meg-haljak
's elébb álljak. az' ördögök sem engedik.

Vajha lenne még köztetek én lakásom, Jaj nem
szánnám ti töletek meg-válásom, mert jobb volna
bor iszákkal, tarisznyával köldülésom.

Nem kellett, nints helyetek immár néktek,
tűzben bátor egygyütt velem itt égnétek, sérelmi-
men, siralmimon, hogy ti nevethtnétek.

Hijában vólt ti rajtatok kapdosnom, hijába múlt
édes álom szaggatásom, Városokon 's all-kapu-
kon nagy gyakorta vigyázásom.

Oh ha még egyszer kegyelenz adatnék, fel-fo-
gadnám, soha többé nem vétenék, Istenesen,
nagy kegyesen, bizony szent jámborúl élnék.

Meg-nem únnám az Istennek szent ígését, Meg-
betsülném, 's annak hirdetőjét szívvel látnám,
nem gyűlölném a' Kristusnak követőjét.

Plutó.

Ne szólj, hallgass, elébb kellett volna annak
lenni, ne hagyjátok a' rút latort nyelvelni, meg-
tanítlak ha nem szoktad, hogy majd veszteg hall-
gatni.

Siessetek horgot vetni az orrában, forró ónat
bé-tölteni a' torkában, kí-vonyjátok, ne hagyjátok
a' nyelvét-is ő szájában.

V É G E.

Unicum? ?

*Ez igen becses mű a XVI.
sz.-beli Comico Tragediána
második darabja. Kanyaró*

Vege

A Pokolban kimloto dus -
guedy historiája